

אל קנדי (מחוץ לקמפוס) חוזרת
בסדרת הבת הכובשת אוניברסיטת בראייר

התלחם

אל קנדי

אוניברסיטת בראייר 3

אל קנדי

המשחק

אוניברסיטת בראייר

מאנגלית: טל לוי-עסקרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אהבות מוציאות לאור בישראל.

אל קנדי
המשחק

Elle Kennedy
THE PLAY
Briar U #3

Copyright © 2019 by Elle Kennedy
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018
Published by arrangement with
Trident Media Group LLC, New York

עורכת: תמר לנדאו
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
7319900 רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7831-34-2 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

טריגרים

ניסיון התאבדות

דיכאון

בגידה

לשרה ג'יי. מאס, על התמיכה וההתלהבות שלך.
ושאת מזכירה לי למה אני כותבת.

פרק 1

האנטר

המסיבה הזו מבאסת.

כנראה הייתי צריך להישאר בבית, אבל בימים אלו 'הבית' הוא כמו לחיות על סט תוכנית הריאליטי של משפחת קרדשיאן. תודות לשלוש השותפות שלי לדירה, יש שם עומס יתר של אסטרוגן.

אני מוכן להודות שיש די הרבה אסטרוגן פה בבית 'תטא בטא נו', אבל זה אסטרוגן מהסוג שאני יכול להימשך אליו. כל השותפות שלי לדירה במערכות יחסים, כך שאסור לי לגעת בהן.

וגם אסור לך לגעת באף אחת מהנשים האלה...

נכון. הודות להתנזרות שכפיתי על עצמי, אסור לי לגעת באף אחת, נקודה.

וזה מעלה את השאלה – אם עץ נופל ביער ואתה לא יכול לזיין אף אחת בבית האחווה, האם זה עדיין נחשב מסיבה? אני סוגר את אצבעותיי סביב כוס הפלסטיק האדומה שמאט אנדרסון, חברי הטוב ושותפי לקבוצה, הניח כרגע בידי. "תודה," אני ממלמל.

אני לוגם מהמשקה ועושה פרצוף. לבירה יש טעם של מים, אם כי אולי זה דבר טוב. תמריץ נחמד לא לצרוך יותר מאחת. אימון הבוקר של הוקי הקרח הוא רק מחר בעשר בבוקר, אבל תכננתי להגיע לזירה שעתיים קודם כדי לעבוד על החבטות שלי.

אחרי הסיום ההרסני של העונה האחרונה, נשבעתי שההוקי יהיה בעדיפות עליונה אצלי. הסמסטר מתחיל ביום שני, המשחק הראשון שלנו בשבוע הבא, ואני מלא במוטיבציה. 'בראייר' לא הגיעה לאליפות הארצית בשנה שעברה, וזה עליי. העונה הזו תהיה שונה.

"מה דעתך עליה?" מאט מחווה בראשו בחשאי לעבר בחורה מתוקה בתחונני בוקסר קטנטנים וגופייה בצבע ורוד חיוור. היא לא לובשת חזייה, ופטמותיה הזקורות בולטות מתחת לבד הדק. הפה שלי ממש מרייר.

ציניתי שזו מסיבת פיג'מות? כן-כן, לא עשיתי סקס כבר חמישה חודשים כמעט, ואני מתחיל את שנתי השלישית באוניברסיטה במסיבה בה כל אישה פנויה עירומה כמעט לגמרי. מעולם לא טענתי שאני חכם.

"היא חתיכה רצינית," אני אומר למאט. "לך על זה."

"הייתי הולך, אבל... הוא רוטן." היא בודקת אותך.

"טוב, אני סגור לעסקים," אני עונה במשיכת כתפיים. "תרגיש חופשי ללכת לשם ולהגיד לה את זה." אני תוקע בצחוק את אצבעי בזרועו. "אני בטוח שהיא תראה כך פרס ניחומים הולם."

"הא! לך תזדיין. אני לא הבחירה השנייה של אף אחת. אם היא לא מתה לסטופ איתי, אני מעדיף למצוא מישהי שכן. אני לא צריך להתחרות על תשומת לב של אישה."

זאת הסיבה שאני אוהב את מאט – הוא תחרותי על הקרח, אבל מחוצה לו הוא בחור ממש נחמד. אני משחק הוקי כל חיי, והיו לי שותפים לקבוצה שכלל לא מצמצו לפני שגנבו בחורה של גבר אחר, או גרוע יותר, הזדיינו איתה מאחורי גבו. שיחקתי עם בחורים שהתייחסו למעריצות שלנו בזלזול מוחלט, דפקו וזרקו אותן, כאלה שחלקו בנות כמו סוכריות 'טיק-טק'. בחורים עם אפס כבוד ושיקול דעת נוראי.

אבל למזלי ב'בראייר', אני משחק עם בחורים הגונים. ברור שאין קבוצה בלי איזה חלאה או שניים, אבל לרוב, חבריי לקבוצה הם בחורים טובים.

"כן, אני לא חושב שזה יהיה קשה מדי," אני מסכים. "הברונטית בשעה שתיים כבר מזדיינת איתך בראש שלה."
עיניו החומות נפתחות לרווחה בהערכה כשהן נוחות על הבחורה הסקסית בכותונת הלילה הלבנה והקצרה. לחייה מסמיקות כשמבטיהם מצטלבים, היא מחייכת בכיישנות ומרימה את הכוס שלה בשקט לחיים.

מאט נוטש אותי ולא מביט לאחור. אני לא מאשים אותו. הסלון עמוס בבנות עם הלבשה תחתונה ובחורים בפיג'מות של יו הפנר. לא ידעתי שזו מסיבת פיג'מות, אז אני לובש מכנסי דגמ"ח קצרים וגופיית סבא לבנה, ואין לי בעיה עם זה. מרבית הבחורים סביבי נראים מגוחכים בפיג'מות שלהם.
"נהנה?" המוזיקה רועמת, אבל לא מספיק כדי שלא אשמע את הבחורה. זו שמאט בחן קודם.

"כן. מסיבה נחמדה." אני מושך בכתפיי. "הדי-ג'יי ממש טוב."
היא מתקרבת אליי מהצד. "אני ג'ינה."
"האנטר."

"אני יודעת מי אתה." הסימפטיה מזדחלת לקולה. "הייתי שם במשחקי האליפות נגד 'הרווארד', כשהרביל ההוא שבר לך את מפרק כף היד. אני לא מאמינה שהוא עשה את זה."
אני מאמין. זיינתי את החברה שלו.

אבל אני שומר את זה לעצמי. זה לא שעשיתי את זה בכוונה, ככל מקרה. לא היה לי מושג מי הבחורה הזו כששכבתי איתה. ככל הנראה, היא ידעה מי אני. היא רצתה לנקום בחבר שלה, אבל לא ידעתי את זה עד שהוא הסתער עליי באמצע המשחק השני הכי חשוב של העונה, זה שקובע מי יעלה ל'ארבע הקפואות', המשחק הראשון הכי חשוב של העונה במכללה. מפרק כף היד השבור היה תוצאה של הכשלה שהפילה אותי לקרח. המניאק מ'הרווארד' לא התכוון לשבור אותי, אבל זה קרה, ובאותו רגע יצאתי מהמשחק. וגם קפטן הקבוצה שלנו, נייט רודס, שנזרק מהמשחק כשהלך מכות בניסיון להגן עליי.

אני מתנתק מהעבר. "זו הייתה דרך מחורבנת לסיים את העונה," אני אומר.

ידה מוצאת את דרכה לשריר הזרוע הימנית שלי. זרועותיי נראות ענקיות בימים אלו, אם מותר לי לציין. כשאתה לא עושה סקס, האימונים הכרחיים לשפיותך.

"אני מצטערת," ג'ינה מגררת. אזכעוניה מחליקות בעדינות על עורי החשוף, שולחות עקצוצי חום בזרועי.

אני כמעט גונח בקול. אלוהים אדירים, אני כל כך חרמן שאישה שמלטפת לי את הזרוע גורמת לזין שלי לעמוד.

אני יודע שאני צריך להוריד את היד שלה ממני, אבל עבר זמן רב כל כך מאז שנגעו בי בצורה לא אפלטונית. בבית, השותפות שלי לדירה לא מפסיקות לשלוח אליי ידיים, אבל אין בזה שום דבר מיני. ברנה אוהבת להצליף או לצבוט לי את התחת בצחוק בכל פעם שאנחנו חולפים זה על פני זה במסדרון, אבל זה לא כי היא רוצה אותי. היא פשוט רעה.

"רוצה ללכת למקום שקט ולדבר או משהו?" ג'ינה מציעה.

חייתי על הכוכב הזה מספיק זמן כדי להיות מסוגל לפענח מה "לדבר או משהו" אומר בשפת נשים.

1. לא יהיו יותר מדי דיבורים.

2. יהיה הרבה מאוד "או משהו".

ג'ינה לא הייתה יכולה להבהיר את זה טוב יותר גם אם הייתה מחזיקה שלט שאומר "תעשה אותי!" היא אפילו מלקקת את שפתיה כשהיא שואלת את השאלה.

אני יודע שאני צריך להגיד לא, אבל המחשבה על ללכת הביתה עכשיו ולעשות ביד בחדר השינה שלי, בזמן שהשותפות שלי לדירה רואות מרתון עונות ישנות של *הוליווד הילס* לא מפתה במיוחד. אז אני אומר, "בטח," ויוצא מהחדר עם ג'ינה.

אנו מוצאים חדר קטן עם ספה, שני מדפי ספרים, ושולחן מתחת לחלון, ליד הקיר הרחוק. הוא ריק באופן מפתיע. אֵלֵי המסיבות ריחמו על התחת המתנזר שלי וסיפקו לנו פרטיות מהסוג המסוכן, ממנה אני אמור להימנע בכל מחיר. במקום זה, אני על הספה, מאפשר לג'ינה לנשק את צווארי.

גופיית הסאטן שלה מתחככת בזרועי והחיכוך הזה מרגיש כל כך טוב שזה כמעט פורנוגרפי. בימים אלה, כל דבר מחרמן אותי. עמד לי כשצפיתי בפרסומת ל'טאפרוור' ביוטיוב לפני כמה ימים כי ה'מילפית' בפרסומת קילפה בננה. ואז היא פרסה את הבננה והניחה את הפרוסות במיכל פלסטיק, אפילו הסימבוליות המחרידה הזו לא הצליחה למנוע ממני לאונן מול אשת הבננה. תנו לי עוד כמה חורשים ואזיין את פשטידות התפוחים שהשותפה שלי לדירה, רופי, אופה בכל יום ראשון.

"איזה ריח טוב יש לך." ג'ינה נושמת עמוק, ואז נושפת, נשימתה החמה מדגדגת את צווארי. שפתיה נצמדות אליי שוב, מטביעות חותם חם ורטוב על צווארי.

היא מרגישה טוב בחיקי. ירכיה החטובות נפרשות על שלי, קימורי גופה חמים ומכוסים סאטן. ואני חייב לעצור את זה.

הבטחתי לעצמי ולקבוצה שלי שאנסה להתנזר לחלוטין, אפילו שאיש לא ביקש ממני לעשות זאת, וכולם חושבים שהשתגעתי לגמרי. מאט אפילו אמר לי בפנים שהוא לא מאמין שהעובדה שהנחתי בצד את דחפיי המיניים תשפיע ולו במעט על משחקי ההוקי שלנו. אבל אני חושב שכן, ובשבילי זה עניין עקרוני. החבר'ה בחרו בי לקפטן הקבוצה. אני מתייחס לאחריות הזו ברצינות, ומניסיון אישי, אני יודע שיש לי נטייה לתת לנשים להיכנס לי למחשבות. בשנה שעברה, כל ההתפרפרויות והזיונים שלי גרמו לשבר במפרק כף היד שלי. אני לא מתכוון לחזור על זה.

"ג'ינה, אני –"

היא קוטעת אותי כשהיא מצמידה את שפתיה אל שפתיי, אנחנו מתנשקים ומוחי מתחיל להסתחרר. יש לה טעם של בירה ומסטיק.

ולשערה, הנופל על כתף אחת במסך עבה של תלתלים אדומים, יש ריח של תפוחים. ממממ, בא לי לאכול אותה.

הלשונות שלנו רוקדות והנשיקה מעמיקה, לוחטת יותר. מוחי ממשיך להסתחרר כשתאוה ואומללות נאבקות בתוכי. איברתי את היכולת לחשוב בצורה צלולה. הזין שלי קשה כל כך שזה כואב, וג'ינה מחריפה את המצב כשהיא מתחככת במפשעה שלי.

עוד שלושים שניות, אני אומר לעצמי. עוד שלושים שניות ואעצור את זה מלהתפתח עוד.

"אני כל כך רוצה אותך." שפתייה נצמדות שוב אל צווארי, ואז, פאק, כף ידה מחליקה בינינו. היא חופנת את הזין שלי מעל המכנסיים הקצרים ואני כמעט בוכה מהנאה. עבר זמן רב כל כך מאז שיד שלא הייתה שלי נגעה לי בזין. זה מרגיש טוב בצורה פלילית.

"ג'ינה, לא," אני גונח, ומגייס את כל כוח הרצון שלי כדי להוריד את היד שלה ממני. הזין שלי מוחה על ידי דליפת טרום שפיכה על כל החלק הפנימי בתחתוני הבוקסר שלי.

הלחיים שלה אדומות, סמוקות. עיניה מזוגגות. "למה לא?"

"אני... לוקח הפסקה מכל זה."

"מכל מה?"

"סקס."

"מה עם זה?"

"אני מתנזר מזה."

"מתנזר ממה?" היא נראית מבולבלת באותה מידה שאני מרגיש אומלל.

"מסקס," אני מבהיר בקול קודר. "אני מתנזר מזה תקופה."

גבותיה מתכווצות. "אבל... למה?"

"זה סיפור ארוך." אני משתהה. "בעצם, זה לא סיפור ארוך בכלל. אני רוצה להתרכז בהוקי השנה, וסקס הוא הסחת דעת גדולה מדי. זה הכול." במשך שנייה ארוכה היא לא זזה. ואז, היא נוגעת בלחיי ומעבירה את אגודלה על הזיפים בלסת שלי. היא מלקקת את שפתייה, ואני כמעט גומר בתחתונים.

"אם אתה דואג שארצה יותר מזה, אל תדאג. אני רק מחפשת סטוץ קטן. יש לי עומס מטורף של קורסים הסמסטר הזה, ואין לי זמן גם למערכות יחסים."

"זו לא בעיה של מערכות יחסים, אני מנסה להסביר. "זה סקס באופן כללי. ברגע שאני עושה את זה, אני רוצה להמשיך לעשות את זה. זה מסיח את דעתי ו –"

היא קוטעת אותי שוב. "בסדר, בלי סקס. רק מציצה."
אני כמעט נחנק מהלשון שלי. "ג'ינה –"
"אל תדאג, אעשה לעצמי ביד תוך כדי. מציצות מחרמנות אותי הרבה יותר."
זה עינוי.
עינוי טהור.

אני נשבע, אם בצבא מחפשים רעיונות איך לשבור מישהו? תנו להם בחור קשוח במכללה, שימו חתיכה סקסית בחיקו, תדאגו שתגיד לו שהיא לא רוצה דבר חוץ מסקס ללא שום מחויבות, ותציע לו מציצות כי זה מחרמן אותה הרבה יותר.

"אני מצטער," אני מצליח לקרקר. ואז אני מבצע משימה קשה עוד יותר, מוריד אותה מחיקי וקם על רגליי. "אני לא במצב רוח טוב ל... כל זה."

היא נשארת לשבת, ראשה נוטה לאחור כדי שתוכל לבהות בי. עינייה פקוחות בהלם וברמז קל של... נראה לי שאולי זו סימפטיה. לעזאזל. עכשיו מרחמים עליי כי אני מתנזר.

"אני מצטער," אני אומר שוב. "ורק שתדעי, את הבחורה הכי לווהטת במסיבה הזו וההחלטה שלי בכלל לא קשורה אלייך. הבטחתי לעצמי משהו באפרייל, ואני רוצה לקיים את זה."

ג'ינה מכרסמת את שפתה התחתונה. ואז, להפתעתי, הבעתה הופכת להערצה. "לא אשקר," היא אומרת, "זה די מרשים. לא הרבה בחורים יכולים לעמוד מאחורי ההחלטה הזו לנוכח המראה שלי."

"לא הרבה בחורים מטומטמים כמוני."
היא מחייכת וקופצת על רגליה. "טוב, אז אני מניחה שנתראה,

האנטר. הייתי רוצה להגיד שאחכה לך, אבל לבחורה יש צרכים. וברור שהם לא מתיישרים עם שלך.”

היא צוחקת ויוצאת מהחדר, ואני צופה בתחת הסקסי שלה מתנועע בכל צעד.

אני מעביר את כפות ידיי בשערי ומשחרר גניחה חרישית לתוכן. אני לא יודע אם אני אמור להיות גאה בעצמי או לבעוט לעצמי בתחת על הדרך המגוחכת בה בחרתי.

לרוב, זה כן עזר להשאיר אותי ממוקד בהוקי. אני מוציא את כל התסכולים המיניים שלי על הקרח. אני מהיר יותר וחזק יותר משהייתי בעונה שעברה, ויש ממש ייאוש בכל חבטה שלי לשער. הדסקיות פוגעות במטרה שלהן, כמעט כמו מחוות הוקרה לזין הסובל שלי. הכרה בכך שצריך לכבד את הקורבן.

זה רק עד סוף העונה, אני מרגיע את עצמי מחדש. עוד שבעה חודשים, שיביאו אותי לשנה שלמה של התנזרות ברגע שאחצה את קו הסיום. ואז אפצה את עצמי בקיץ שלם של סקס. קיץ סקס.

קיץ של סקס מטונף, מושחת, ואינסופי...

הו, אלוהים. נשבר לי כל כך לזיין לעצמי את היד. ברור לי שאני לא עוזר כשאני עושה דברים אידיוטים כמו להיפתח לפיתויים עם בנות אחווה מהממות.

בפעם הראשונה מזה זמן רב, אני מת שהלימודים יתחילו. בתקווה שתהיה לי כל כך הרבה עבודה הסמסטר הזה, שאטבע בתוכו. שיעורי בית, שעות נוספות על הקרח, אימונים, ומשחקים – רק בזה מותר לי להתמקד. בשום פנים ואופן לא עוד מסיבות אחווה.

ההימנעות מפיתוי היא הדרך היחידה לשמור על ריכוז במשחק ועל הזין שלי בתוך המכנסיים.

פרק 2

דמי

"תנעל אותה," אני מצווה כשהחבר שלי ניקו סוגר את דלת חדר השינה מאחורינו. רק מפני שהאחוה שלי מארחת את המסיבה הלילה זה לא אומר שהחדר שלי פתוח לכולם. בפעם האחרונה שערכנו מסיבה ושכחתי לנעול, עליתי למעלה להביא סוודר וכשנכנסתי לחדר ראיתי שלישייה באמצע סקס. למרבה הזוועה, אחד הבחורים אפילו השתמש בפרננדו ככרית, דוחף את בובת הפנדה שלי בעלת העין האחת, תחת ישבנה של הבחורה. אתם יודעים, כדי ליצור גישה קלה יותר לחדירה הכפולה שעמדה לקרות.

לא יקרה שוב, פרננדו, אני מבטיחה בשקט לחבר הילדות שלי כשאני מזיזה אותו לשידה ומפנה מקום לחבר שלי.

ניקו נשכב לאחור על המיטה, מכסה את פניו בזרועו, ונושף בתשישות. הוא פספס את המסיבה כי נאלץ לעבוד, אבל אני מעריכה את המאמץ שעשה, כשכא אליו אחרי המשמרת שלו, ולא הלך הביתה לדירת הסטודיו המושכרת שלו בהייסטינגס. העיירה הקטנה במרחק עשר דקות נסיעה מהקמפוס של 'בראייר', לא רחוק מדי. אבל אני יודעת שהיה לו קל יותר לנסוע ישר הביתה ולהתרוסק על המיטה. "עייף?" אני שואלת באהדה.

"מת," הוא מעמעם בתשובה. זרועו מסתירה ממני את עיניו, וזה נותן לי הזדמנות להעריץ את גופו בלי שיקניט אותי על כך.

לניקו יש גוף ארוך וחטוב כשל שחקן כדורסל. על אף שבתיכון שיחק בתפקיד התקפה, לא הצליח להשיג שום מלגת כדורסל, ומעולם לא היה טוב מספיק כדי להגיע לאן-ביי-איי. לא נראה לי שאכפת לו במיוחד. לשחק כדורסל היה משהו כיפי לעשות עם חבריו בתיכון; התשוקה האמיתית שלו היא מכוניות. אבל אפילו שהוא לא משחק יותר בימים אלה, הוא עדיין בכושר מעולה. הוא זוכה לאימון טוב כשהוא מרים ארגזים ורהיטים בחברת ההובלות בה הוא עובד.

"תינוק מסכן שלי, " אני ממלמלת. "תן לי לטפל בזה."

בחיוך, אני מתחילה בפלג גופו התחתון ועושה את דרכי מעלה. אני מסירה את נעלי הספורט שלו, משחררת את החגורה שלו מהלולאות, ומורידה את מכנסיו במורד רגליו. הוא מתיישב כדי לעזור לי עם הקפוצ'ון, ואז מתמוטט שוב לאחור. עכשיו בית החזה שלו חשוף, והוא לבוש בתחתוני בוקסר וגרביים, זרועו שוב מכסה את פניו, מגנה על עיניו מהאור.

אני מרחמת עליו, מכבה את האור הגדול ומדליקה את המנורה על השידה ליד המיטה, שמאירה באור חיוור. ואז אני נשכבת לידו, לבושה בכותונת המשי השחורה שלבשתי למסיבה.

"דמי, " הוא ממלמל כשאני מתחילה לנשק את צווארו.

"מממ?"

"אני עייף מדי לזה."

פי מתנועע על זווית לסתו, וזיפים קשים שורטים את שפתיי. אני מגיעה לפיו ומנשקת אותו בעדינות. הוא מנשק אותי חזרה אבל זהו ליטוף קליל. ואז הוא משחרר עוד גניחה עייפה.

"בייבי, ברצינות, אין לי כוח. עבדתי ארבע-עשרה שעות רצופות. " אני אעשה את כל העבודה, " אני לוחשת, אבל כשידי מחליקה מטה למפשעה שלו, אין שום סימני חיים שם למטה. הזין שלו רופס כמו אטרייה.

"לא הלילה, מאמי, " הוא אומר בקול ישנוני. "למה שלא תצפי בתוכנית המפחידה שלך או משהו?"

אני בולעת את אכזבתי. לא שכבנו כבר יותר משבוע. ניקו עובד בסופי שבוע ובכמה לילות באמצע השבוע, אבל מחר יש לו יום חופשי אז זו אחת השבתות הנדירות שבה נוכל להישאר ערים עד מאוחר ולהזדיין כמה שנרצה.

אבל הוא לא הזיז שריר מאז שנשכב.

"בסדר," אני מוותרת, ומסתובבת כדי לקחת את המחשב הנייד שלי. "הפרק החדש הוא ילדים שהורגים, אבל אני לא זוכרת אם הכרחתי אותך לצפות בפרק הקודם- ליצנים שהורגים...?"

ניקו נוחר בשקט.

נפלא. שבת בערב, מסיבה סוערת למטה, והשעה אפילו לא עשר. החבר החתיך שלי ישן במיטה שלי ואני עומדת לצפות בתוכנית על רוצחים. לבר.

חיה את חלום המכללה. איזה כיף.

וכדי להחריף את המצב, זהו סוף השבוע האחרון נטול לחץ שיהיה לנו בזמן הקרוב. סמסטר הסתיו מתחיל ביום שני, ומערכת השעות שלי השנה אינטנסיבית. אני לקראת לימודי רפואה, אז אני חייבת להצטיין מאוד בשנתיים האחרונות שלי ב'בראייר' אם אני רוצה להתקבל לבית ספר טוב לרפואה. לא יהיה לי יותר מדי זמן לבלות עם ניקו.

אני יורה מבט לעבר הגוש הנוחר לידי. הוא לא נראה מוטרד מהמחסור בזמן איכות שעומד להגיע. אבל אולי הוא צודק. אנחנו יחד מאז כיתה ח'. מערכת היחסים שלנו חוותה עליות ומורדות לאורך השנים, וגם כמה פרידות תוך כדי, אבל שרדנו כל אחד מהמכשולים, ונשרוד גם את זה.

אני זוחלת מתחת לשמיכות, וזה דורש מיומנות כי גופו הכבד של ניקו מכביד על הצד השני של השמיכה. אני ממקמת את המחשב על ברקיי ומעלה את הפרק הבא של התוכנית האהובה עליי. אני רוצה להגיד שאני צופה בסדרה הזו רק בשביל המרכיב הפסיכולוגי שבה, אבל... על מי אני עוברת? זה דפוק לגמרי ואני אוהבת את זה.

מוזיקה מבשרת רעות ממלאת את חדר השינה, וקולו המוכר והמונוטוני של המנחה הבריטי מודיע לי שאני עומדת לצפות בשישים דקות נפלאות של ילדים שהורגים.

שאר סוף השבוע טס. יום שני בבוקר מביא איתו את השיעור הראשון של שנת הלימודים השלישית שלי, וזה שאני הכי מתרגשת לקראתו – פסיכופתולוגיה. ועוד יותר טוב, שניים מחבריי הטובים גם לומדים את הקורס הזה. הם מחכים לי על מדרגות האבן של הבניין העצום המכוסה קיסוס.

“וואי, את נראית מעולה!” פאקס לינג כורך את זרועותיו סביבי, מושך אותי אליו, מצמיד ללחיי נשיקה קולנית, ואז מושיט את ידו מסביב כדי לצבוט לי את התחת. אני לובשת מכנסי ג'ינס קצרים וגופייה עם פסים, כי חום אימים היום. לא שאני מתלוננת על הקיץ שגולש לתוך ספטמבר. תנו בחום, בייבי.

“הדברים שהמכנסיים הקצרים האלה עושים לרגליים שלך, בייבי, פאקס משתפך בהתלהבות.

לידו, טי ג'יי בוקובסקי מגלגל את עיניו. כשהכרתי ביניהם בהתחלה, טי ג'יי לא העריך את אישיותו השערורייתית של פאקס. אבל הוא התרגל אליו בהדרגה, ועכשיו יש ביניהם יחסי אהבה-שנאה שמצחיקים אותי.

“אתה נראה די מעולה בעצמך, אני מודיעה לפאקס. אני אוהבת את החולצה.”

הוא מרים את הצווארון של חולצת הפולו הירוקה שלו. “זה גוצ'י, כלבות. אחותי ואני היינו בבוסטון בסוף השבוע האחרון ובזבזנו קצת יותר מדי כסף. אבל, היי, זה שווה את זה, נכון?” הוא מסתובב במהירות ומשוויץ בחולצה החדשה שלו.

“שווה, אני מסכימה.”

טי ג'יי מסדר את הרצועות של תיק הגב שלו. “קדימה, בואו

ניכנס. אני לא רוצה לאחר לשיעור הראשון. שמעתי שאנדרוז מרצה כפרנית."

אני צוחקת. "הקדמנו בחמש־עשרה דקות. אל תדאג." "את רצינית שאמרת כרגע לתומס ג'וזף לא לדאוג?" פאקס דורש לדעת. "זו ברירת המחדל שלו."

הוא לא טועה. טי ג'יי הוא כדור חרדה הולך ומדבר. טי ג'יי נועץ בנו מבט זועם. הוא לא אוהב שצוחקים עליו, במיוחד לגבי החרדה שלו, אז אני מושיטה יד ואוחזת בידו, לוחצת עליה בחמימות. "אל תזעף, חמוד. אני אוהבת שאתה דאגני כזה. בזכות זה אני אף פעם לא מאחרת לשום דבר."

בחיוך קל הוא לוחץ את ידי בחזרה. טי ג'יי ואני נפגשנו בשנה הראשונה ללימודים כשגרנו באותם המעונות. שותפתי לדירה הייתה בלתי נסבלת לחלוטין, אז החדר של טי ג'יי הפך למעין מקום מקלט בשבילי. הוא לא הבין אדם שהכי קל להסתדר איתו, אבל הוא היה חבר טוב בשבילי מהיום הראשון.

"חכההההה!"

הצווחה הנשית מפלחת את אוויר הבוקר. אני מסובכת את ראשי ורואה בחורה רזה רצה במורד השביל לצד שדרת העצים. היא לבושה בשמלה שחורה עד הברכיים עם כפתורים לבנים לכל אורכה. זרועה האחת מונפת לשמיים, ומנופפת במה שנראה כמו קופסת אוכל מפלסטיק.

בחור עם שיער כהה נעצר ליד המדרגות. הוא גבוה ונראה בכושר מעולה, גם כשהוא לובש קפוצ'ון אפור גדול עם הסמל של אוניברסיטת 'בראיר'. פניו הנאות מכווצות בזעף כשהוא מבין שרודפים אחריו.

הבחורה נעצרת מולו. אני לא מצליחה לשמוע מה הוא אומר לה, אבל תגובתה קולנית וברורה. אני חושבת שהיא אולי אחד האנשים הכי קולניים שאי פעם פגשתי.

"הכנתי לך ארוחת צוהריים!" היא מחייכת לרווחה, ומושיטה לו את הקופסה כאילו זה הגביע הקדוש.

ובינתיים, שפת גופו מקרינה עצבים, כאילו מה שהיא באמת מושיטה לו זו שקית עם קקי של כלבים.

ברצינות? חברה שלו הכינה לו ארוחת צוהריים והוא לא כורך את זרועותיו סביבה בתודה? איזה אידיוט.

"אני שונא את הבחור הזה," טי ג'יי ממלמל.

"אתה מכיר אותו?" אני לא מצליחה להסתיר את הבעת פניי המפקפקת. טי ג'יי לא מסתובב עם הרבה ספורטאים, והבחור שאנחנו מסתכלים עליו הוא מאה אחוז ספורטאי. הכתפיים הרחבות האלה אומרות הכול.

"זה האנטר דבנפורט." פאקס הוא זה שמדבר, ואני מייד מזהה את הנימה הזו בקולו. תרגום: אֱלֹהִים בָּא לִי לְלַקֵּק אֶת הַבַּחֲוֹר הַזֶּה. וכמו שחשבתי, בעיניו הבעה חולמנית. "מי זה האנטר דבנפורט?" אני שואלת.

"הוא בקבוצת ההוקי."

ידעתי. ידעתי שהוא ספורטאי. הכתפיים האלה, אלוהים. "לא שמעתי עליו מעולם," אני אומרת במשיכת כתף. "לא פספסת שום דבר. הוא סתם ספורטאי מניאק ועשיר," אומר טי ג'יי.

אני מרימה גבה. "מה יש לך נגדו?" טי ג'יי בדרך כלל לא מלכלך על סטודנטים ספורטאים. או על אף אחד, למען האמת, חוץ מירידה על פאקס פה ושם.

"שום דבר. אני פשוט חושב שהוא דוחה. תפסתי אותו מזיין איזו זונה בספרייה בשנה שעברה. לבוש לגמרי, רק המכנסיים שלו למטה וחצי מהתחת שלו בחוץ. הוא הצמיד אותה לקיר באחד מחדרי הלימוד." טי ג'יי מניד בראשו בגועל.

גם אני נגעלת, אבל יותר מהדרך שבה הוא דיבר על הבחורה שהייתה עם דבנפורט. "בבקשה אל תשתמש במילה הזו," אני נזפת בו. "אתה יודע שאני לא בקטע של לבייש זונות."

טי ג'יי מתחרט מייד. "מצטער, את צודקת, זה לא היה יפה. אם כבר, אז דבנפורט הוא הזונה במקרה ההוא."

"למה מישוהו חייב תמיד להיות זונה?"

"אני רוצה להיות הזונה שלו," פאקס אומר בהיסח הדעת. המבט שלו נשאר נעול על שחקן ההוקי עם השיער הכהה, שעדיין מתווכח עם החברה שלו.

הבחורה ממשיכה לדחוף את קופסת הטאפרוור ליד שלו והוא ממשיך לדחוף אותה חזרה לידיים שלה. נראה לי שהוא אומר לה שלא יהיה לו זמן לאכול, כי תשובתה הצווחנית היא, "תמיד יש זמן לאכול, האנטר! אבל אתה יודע מה, בסדר. תישאר רעב. תסלח לי שאני מנסה להציע לך קצת הזנה!"

אני מחייכת, מצמידה את ידי אל פי, כמו מגפון, וצועקת, "קח כבר את האוכל לעזאזל!"

ראשו של דבנפורט מסתובב לכיווני. הוא מסתכל עליי במבט זועף. הבחורה, מצד שני, קורנת לעברי. "תודה רבה לך!" היא דוחפת את הקופסה לידי בפעם האחרונה והולכת. עקביה הדקים מקישים כמו נעלי סטפס על אבני המרצפת המכסות את רוב הקמפוס ההיסטורי.

נער ההוקי נראה עצבני כשהוא צועד אלינו. "אין לך מושג מה עשית," הוא נוהם לעברי. קולו עמוק משציפיתי, ויש בו מין צרידות מתוקה. הוא מרים את הקופסה. "עכשיו יש תקדים. היא תכין לי צוהריים כל הסמסטר המזדיין."

אני מגלגלת את עיניי. "וואו, תסלח לה שהיא ניסתה להציע לך משהו מזין."

הוא נאנח, ומתחיל להתרחק. ואז נעצר. "אה, הי, מה המצב, גבר?" הוא אומר לפאקס.

לסתו של ידידי צונחת עד נעלי הספורט הלבנות שלו. וגם הן נראות חדשות, אז כנראה החולצה לא הייתה הדבר היחיד שקנה בבוסטון.

"היי," פאקס פולט, וברור שהוא המום מההתייחסות שזכה לה. "היית בקורס שלי על מדיה אלטרנטיבית בסמסטר שעבר. ג'אקס,

נכון?"

לתדהמתי, פאקס מהנהן כמו דביל.
 "נרשמת גם לקורס 'פסיכופתולוגיה'?"
 "כן," פאקס נושם.
 "קול. טוב, נתראה בפנים." דבנפורט טופח לפאקס על כתפו,
 ועולה במדרגות לעבר הכניסה לבניין.
 אני נועצת מבט מכוון בידידי, אבל הוא עסוק מדי, לוטש עיניים
 בתחת של דבנפורט.
 "היי ג'אקס," אני מלגלת. "כדור הארץ לג'אקס."
 טי ג'יי מגחך בכוז.
 פאקס יוצא מהטראנס שלו. מסתכל עליי במבט מבויש. "הוא
 פאקינג זכר אותי, דמי. לא התכוונתי לתקן אותו אחרי שזכר אותי."
 "הוא זכר את ג'אקס!"
 "זה אני! אני ג'אקס. מעכשיו אני חי כג'אקס. ככה האנטר דבנפורט
 אמר."
 אני מחניקה אנחה ומסתכלת על טי ג'יי. "תסביר לי שוב למה
 אנחנו חברים שלו?"
 "איך לי מושג," הוא עונה בחיוך. "בוא, ג'אקס, בוא נלווה את
 הבחורה שלנו לשיעור."
 אני נכנסת לאולם ההרצאות, דחוסה בין שני הבחורים, זרועותיי
 שלובות בשלהם. מרבית החברים שלי גברים, והחבר שלי למד לקבל
 את זה. בתיכון, הוא לא התלהב מזה במיוחד, אבל ניקו מעולם לא
 היה חבר שתלטן, ונראה לי שבחשאי, הוא מרוצה מכך שאני מסתדרת
 היטב עם החברים שלו.
 שלא תבינו אותי לא נכון, יש לי גם חברות. אחיותיי לאחווה.
 פיפה וקורין, שאני פוגשת לארוחת ערב היום. אבל יש לי יותר חברים
 בנים מחברות, משום מה.
 בתוך החדר דמוי המערה, הבחורים ואני מוצאים שלושה מושבים
 פנויים במרכז החדר. אני רואה שהאנטר דבנפורט יושב שורה לפנינו
 בקצה המעבר, משתופף מעל הנייד שלו.
 "אלוהים, הוא פשוט מושלם," פאקס גונח. "איך לך מושג כמה

פעמים פנטזתי לפתות אותו לצד שלנו. "אני טופחת לחבר שלי על הזרוע. "אולי מתישהו. אני מאמינה בך."

החדר מתמלא, אבל כל ההמולה מתפוגגת כשהמרצה שלנו נכנסת, בשעה תשע בדיוק. היא אישה גבוהה ועדינה עם שיער קצר ועיניים חומות ממזריות מאחורי משקפיים מרובעים עם מסגרת שחורה. היא מקבלת את פנינו בחמימות, ומציגה את עצמה, את הניסיון שלה, ומה נוכל לצפות ללמוד השנה.

אני בהיי. אבא שלי כירורג ואימא הייתה אחות במחלקת ילדים, אז היה צפוי שאיכנס לתחום הקשור לרפואה. זה כנראה חלק מהדיי-אן-איי שלי. אבל תחום הכירורגיה והסיעוד מעולם לא עניינו אותי. מאז שהייתי ילדה, נמשכתי למוח. הפרעות אישיות מרתקות אותי במיוחד. כך גם דפוסי חשיבה הרסניים והאופן בו הם משפיעים על האדם באינטראקציה שלו עם העולם.

פרופסור אנדרוז דנה בנושאים הספציפיים שנלמד. "נראה כיצד התמודדו עם פסיכופתולוגיה בעבר, ואיך התפתחו הגישות המודרניות לאורך השנים. הערכות קליניות ואבחון יהוו תפקיד מרכזי בלימודים שלנו. וגם, אני מאמינה בהתנסות מעשית בלימודים. וזה אומר שאני לא מתכוונת רק לעמוד פה על הבמה הזו ולצטט עובדות על הפרעות דחק, הפרעות במצבי רוח, הפרעות מיניות, ודברים מהסוג הזה."

אני רוכנת קדימה. אני כבר מוקסמת. אני אוהבת את הגישה העניינית שלה, את הדרך שהיא מעבירה את מבטה על כל החדר ומנסה להסתכל לכולם בעיניים. היו לי הרבה שיעורים בהם המרצה קרא במונטוניות מהמחשב הנייד שלו, בלי להתייחס לכך שיש עוד אנשים בחדר.

היא מסבירה שהיא מצפה שנכתוב סיכומים של חקר המקרים שהיא מדברת עליהם בשיעור, ושיהיו כמה מבחנים רכיבירתיים. "כל תאריכי המבחנים נמצאים בסילבוס שנשלח אליכם במייל. לגבי פרויקט המחקר העיקרי שלכם, הוא דורש שותף, וזו תהיה שותפות

מתמשכת, העבודה הסופית וחקר המקרה המעמיק הם להגשה לפני חופשת החג. עכשיו זה החלק המהנה..."

אני מבחינה בכמה מבטי אי־נוחות ברחבי אולם ההרצאות. זה כנראה דגל אדום כשמרצה משתמשת במילה "מהנה". אבל אני לא מודאגת. כל מה שהיא תיארה עד כה נשמע מעניין.

"אתם מכירים את משחק הילדות הישן – רופא וחולה?" פרופסור אנדרו מחייכת אל החדר. "זו מהות פרויקט המחקר. שותף אחד יגלם את תפקיד הפסיכולוג; השני יהיה המטופל. הראשון יקבל כלים אבחוניים כדי לקבוע הערכה ולכתוב חקר מקרה מפורט. השני יקבל הפרעה פסיכולוגית אותה יצטרך לחקור, ובהיעדר מילה טובה יותר, להעמיד פנים בשביל הרופא."

"אני מת על זה," פאקס אומר לי. "בבקשה, בבקשה תני לי להיות המטופל."

"למה אתה מניח שאתה תהיה השותף של דמי?" טי ג'יי מתנגד.

"חבר'ה, יש מספיק ממני לכולם."

אבל אנדרו מסבכת אותנו עוד יותר. "אני מקצה שותפים לפי סדר האלף-בית של רשימת הסטודנטים בכיתה." היא מרימה כמה דפי נייר. "כשתשמעו את שמותיכם תרימו יד כדי שתדעו עם מי אתם עובדים. בסדר, בואו נתחיל – איימס וארדין."

שתי זרועות מונפות באוויר. בחורה עם שיער סגול, ובחורה שחובשת כובע בייסבול של ה'פטריוטס'.

"אקסלרוד וביילי."

יש בערך מאה אנשים בכיתה, אבל אנדרו יעילה. היא עוברת על השמות במהירות, ואנו מגיעים לאות ד' תוך זמן קצר.

"דבנפורט ודייוויס."

אני מרימה את ידי יחד עם האנטר. הוא מסיט את מבטו לעברי, ומעגל את שפתיו בחצי־חיוך.

לידי, טי ג'יי נאנח באומללות. הוא רוכן לעברי ולוחש, "רוצה שאשנה את שם המשפחה שלי לדייווידסון ואציל אותך משחקן ההוקי המניאק?"

אני מחייכת אליו. "הכול בסדר, אני אשורד."
 "גריי וגאת'רי", אנדרוז אומרת.
 "את בטוחה?" טי ג'יי לוחץ. "אני מתערב שתוכלי להחליף שותפים
 אם תגירי משהו."
 "קילינגטון ולאדל."
 "בייב, זה בסדר. אני אפילו לא מכירה את הבחור," אני אומרת.
 "אתה זה שלא אוהב אותו."
 "אני אוהב אותו," פאקס מקונן. "אני רוצה לשחק איתו ברופא."
 אבל אז אנדרוז אומרת, "לוסון ולינג," ופאקס מחייך כשהשותף
 שלו מרים יד. בחור עם שיער חום גלי וקו לסת קטלני.
 "אסתפק בו," פאקס ממלמל, ואני מחניקה צחוק.
 "החבילות האלה," אנדרוז אומרת, מחווה לערמה של מעטפות
 קרטון כתומות על שולחנה, "מכילות הוראות מפורטות על המשימה.
 אחד מכל שני שותפים, יזכור בבקשה לקחת אחת בסוף ההרצאה. כל
 זוג יחליט מי משחק איזה תפקיד."
 האנטר מסתובב ועושה תנועה של אקדח עם האצבע, כנראה
 להגיד לי שאדאג למעטפה.
 אני מגלגלת עיניים. כבר גורם לי לעשות את כל העבודה, הבנתי.
 אחרי שכל אחד צוות עם השותף שלו, אנדרוז ממשיכה בהרצאה,
 ואני כותבת כל כך הרבה הערות שמפרק כף היד שלי מתחיל לכאוב.
 שיט, איאלץ להביא את המחשב הנייד שלי בפעם הבאה. בדרך כלל,
 אני מעדיפה לכתוב הערות בכתב יד, אבל יש הרבה חומר לכתוב,
 והיא עוברת על כל כך הרבה בזמן כל כך קצר.
 בסוף השיעור, אני ניגשת לקדמת החדר כדי לקחת מעטפה. היא
 די כבדה. זה אולי ירתיע אנשים מסוימים, אבל אני מצפה לפרויקט
 הזה. זה נשמע מהנה ומקיף, אפילו אם אני צריכה לעשות אותו עם
 איזה ספורטאי.
 ואם כבר מדברים על הספורטאי, הוא צועד לעברי, מרים את תיק
 הגב שלו על אחת מכתפיו הרחבות. "דייוויס," הוא אומר.
 "דבנפורט."

"תקראי לי האנטר." הוא סורק אותי באיטיות במבטו, מכף רגל ועד ראש. הוא משתהה זמן רב מדי על רגליי החשופות, שעדיין שזופות מהקיץ במיאמי.
 "אני דמי." אני קולטת את טי ג'יי ופאקס עומדים ליד היציאה, מחכים שאסיים.

"דמי..." הוא אומר בהיסח הדעת. הוא עדיין בוחן את רגליי, וכולע בצורה ברורה לפני שהוא גורר את מבטו חזרה אל פניי.
 "כן, זה השם שלי." למה הוא אז ככה? אני מצרה עיניים לעבר המפשעה שלו. יש לו זקפה?
 "דמי," הוא אומר שוב.

"אה-הא. מתחרו עם סמי." אני נועצת מבט מכוון במפשעה שלו.
 האנטר מביט מטה. ואז מגחך בבוז. "בשם אלוהים, זו לא זקפה. זה רק המכנסיים שלי."
 "ברור..."

הוא מחליק יד גדולה לאזור הרוכסן שלו ומכסה אותו בכף ידו, הבליטה במכנסי הג'ינס שלו משתטחת. "ג'ינס חדשים," הוא רוטן.
 "הם עדיין קצת נוקשים."
 "נוקשים, אתה אומר."
 "זה הברד. רואה? תיגעני."

צחוק נפלט מגרוני. "אוי אלוהים, אני לא נוגעת לך בזין."
 "הפסד שלך." האנטר מגחך.
 "אם אתה אומר, חבר." אני מרימה את המעטפה. "אז מתי נפגשים כדי לעבור על זה?"

"לא יודע. את פנויה הערב?"
 אני מנידה בראשי. "יש לי תוכניות. מה לגבי מחר?"
 "כן, אהיה בסביבה. מתי ואיפה?"
 "שמונה בערב בית 'תטא בטא נו'?"
 "הא, באמת? לא חשבתי שאת נערת אחווה."
 אני מושכת בכתפיי. "ובכן, אני כן."
 האמת היא, שהצטרפתי רק כי לא רציתי לגור במעונות. בנוסף,

אימא הייתה חברה באחוות 'תטא' כשהייתה במכללה, וגדלתי על סיפורי ימי האחוה שלה ואיך הם היו הימים הטובים בחייה. היא הייתה הרוח החיה של המסיבה באותם ימים, והיא עדיין כזו. "בסדר גמור. נתראה מחר בערב, סמי, הוא אומר באיטיות לפני שהוא מתרחק.

פרק 3

האנטר

"אוף. כל כך התגעגעתי לציצים האלה."

"גם הם התגעגעו אליך..."

"מממ, כן? למה הם הכי התגעגעו בי?"

"ללשון שלך, בוודאות."

"מממ. תני לי לראות אותם, סקסית. רק להציץ."

"ואם אחד מחברי הקבוצה שלך ייכנס?"

"אז הם יקנאו בי עד אין קץ כי אני יוצא עם האישה הכי סקסית

בעולם."

"בסדר, אני זורמת. אבל רק אם תראה לי את הזין שלך."

"סגור. את קודם... אוי פאק, בייבי... חכי, אולי כדאי שתחזירי

אותם חזרה – מה אם האנטר ייכנס? אמרת שהוא בבית."

"אה, זו לא בעיה. האנטר מתנזר עכשיו. הציצים החשופים שלי

לא ישפיעו עליו."

אני עומד במטבח, ומשחרר סוף סוף את הנהמה שתקועה בגרוני.

חשבתי שאני יורד למטה לאכול ארוחת ערב לפני שאיפגש ללמוד עם

דמי דייוויס. במקום זה, ביליתי את חמש הדקות האחרונות בהקשבה

לשיחת ה'סקיפ' הכי מבחילה בעולם.

"כן, אני מתנזר," אני צועק מהפתח. "אבל אני לא סריס מזדיין!"

אני נכנס לסלון בלי לתת לברנה זמן להתכסות. זה לא מגיע לה.

כפרס על שסבלתי את שיחת הווידאו סקס בין ברנה וג'ייק קונלי, מגיע לי לראות קצת ציצים מחוץ לסרטי פורנו.

אבל ברנה בדיוק לובשת את החולצה שלה ומכסה את החזה, אז אני זוכה רק להצצה חטופה על פטמות אדמדמות חומות לפני שהן נעלמות מעיניי.

"זווי, שָׁדָה מרושעת." אני נוחת על הספה לידה ורוחף מזלג מלא אורז פרא לפי. אני מסתכל על המחשב הנייד המונח על שולחן הקפה. "היי, קונלי. זין נחמד."

הגבר על מסך המחשב פולט קללה ונבהל. מבטו יורד במהירות לידו הימנית, כאילו רק עכשיו קלט שהוא אוחז בזקפה מרשימה ביותר. פרץ רגשות ורעש של רוכסן, ואז ג'ייק קונלי נועץ בי מבט זועם בעיניים ירוקות רושפות.

"מרגל אחרינו, דבנפורט?"

אני בולע את האוכל שלי. "זה נחשב לרגל כשאתם עירומים ב'סקיפ' בסלון הארור שלי?"

"הסלון שלנו", ברנה אומרת במתיקות, ומושיטה את ידה כדי לטפוח על כתפי.

נכון, כאילו שיכולתי לשכוח. גברים אחרים אולי יתלהבו ממגורים עם שלוש בנות, אבל זה לא המצב האידיאלי מבחינתי. אני מחבב את ברנה, סאמר ורופי בנפרד, אבל שלושתן יחד, והעולם הופך ל... רועש. שלא נדבר על כך שהן תמיד חוברות נגדי.

השותפים הקודמים שלי, מייק הוליס וקולין פיצג'רלד, עדיין גרים פה מבחינה טכנית, אבל הם לא נמצאים בסביבה כמו שהייתי רוצה.

הוליס מגיע רק בסופי שבוע – הוא גר עם ההורים שלו בניו המפשייר במשך השבוע בגלל העבודה שלו.

פיץ מעצב משחקי וידיאו, ויש לו המון עבודה מאז שסיים את הלימודים ב'בראיר'. לפעמים הוא צריך לנסוע למטה של חברת המשחקים. הוא בניו יורק עכשיו, עובד על משחק תפקידים של מדע בדיוני, וגר בפנטהאוז של משפחת סאמר במנהטן. פיצ'י בר המזל.

השבט של הייורדדי לורנטים עשיר כקורח, אז הוא חי את החיים הטובים בחיק היוקרה.

"קונלי, תזיז את התחת שלך. המכונית מחכה לנו למטה," קול אחר נובח מתוך הרמקולים של המחשב הנייד. "יש לנו את הצילומים ההם לצדקה הערב."

ג'ייק מביט לאחור. "אוי שיט, שכחתי מזה."

"מה אתה עושה ב – אה, היי ברנה!" פנים ענקיות מופיעות על המסך, קרובות בצורה כל כך קיצונית שאני יכול לראות את הנחיריים השעירים של הבחור.

כשהגבר זו לאחור, אני חווה רגע נדיר של הערצה גברית, כי אלוהים אדירים – זה תיאור נילסון, אחד השחקנים הכוכבים של אדמונטון. אני לא מאמין שנילסון נכנס כרגע לחדר המלון של ג'ייק, ולא ניתן לעצור את דקירת הקנאה מהמחשבה שג'ייק באמת יצא לעולם ומשחק הוקי עם כמה אגדות אמיתיות.

כשהייתי ילד חלמתי לשחק בליגה המקצועית, אבל ככל שהתבגרתי, הבנתי שאולי זה לא המסלול הכי טוב בשבילי. למען האמת, סגנון החיים מפחיד אותי. אז דאגתי שיהיה בלתי אפשרי לגייס אותי. לכל הרוחות, לא תכננתי אפילו לשחק במכללה. באתי ל'בראייר' במטרה לעשות תואר במנהל עסקים ולהפוך ליזם. אבל חברי ושותפי לקבוצה שסיים את לימודיו לפני שנתיים פיתה אותי לצאת מהפרישה שכפיתי על עצמי, ועכשיו אני פה.

"אני חייב ללכת, בייב," ג'ייק אומר לברנה.

"תהנה בצילומים עם כל הגרופיות המתלהבות שלך," היא

מצייצת.

נילסון מתגלגל מצחוק. "זה אירוע צדקה לארגון קרלינג של אזרחים ותיקים," חברו לקבוצה של ג'ייק חושף.

היא לא מתרגשת. "דאית את ג'ייק?" היא שואלת את תיאור. "הנשים הזקנות ההן לא יפסיקו להימרח עליו. גרופיות מתעלות על כל גיל." וכשברנה מנתקת, אני דוחף חתיכה של עוף בגריל לפה. "אני לא מאמין שזה היה תיאור נילסון," אני אומר בין הביסים.

"כן, הוא ממש מגניב. אכלנו איתו ארוחת ערב בשבוע שעבר כשהם שיחקו נגד ה'ברואינס'."

"אל תזרי לי מלח על הפצעים."

שפתיה האדומות של ברנה, הסימן המסחרי שלה, משתרבות בחיוך מתקתק. אפילו כשהיא בבית לבד, היא עדיין טורחת למרוח את האודם המזדיין הזה. היא מרושעת. "אם תהיה ילד טוב, אזמין אותך בפעם הבאה."

"אני תמיד ילד טוב," אני מוחה. "פשוט תשאלי את הזין שלי –

הבחור המסכן רוצה להיות רע ואני לא מוכן לזה."

היא צוחקת. "אני מרגישה שכל התאוה המודחקת הזו לא טובה

לבריאותך. מה יקרה אם הביצים שלך יתפוצצו ותמות?"

אני חושב על זה. "אולי זה יהיה כמו אלף אורגזמות בפיצוץ אחד,

ומי ירצה להמשיך לחיות אחרי דבר כזה? אני מרגיש שאחרי שאתה

חוזה פיצוץ של אלף אורגזמות בבת אחת, אפשר רק לרדת."

"זו נקודה טובה." עיניה הכהות של ברנה עוקבות אחריי כשאני

קם והולך למטבח כדי לשטוף את הצלחת שלי.

"אני חייב ללכת," אני אומר לה כשאני דוחף את הראש חזרה

לסלון. "נתראה אחר כך."

"לאן אתה הולך?"

"פגישת לימוד בבית 'טטא'."

"הא! הלך על שבועת ההתנזרות שלך."

"לא. השבועה עדיין עומדת בעינה. אני רק עובד על פרויקט עם

אחת הבחורות שם."

"פרויקט," היא מלגלגת.

"כן, פרויקט. העולם לא מסתובב סביב סקס, בי."

"ברור שכן." היא מלקקת את שפתיה בחושניות ופי מעקצץ

בתגובה. וגם הזין שלי.

היא צודקת. סקס זה הכול והוא בכל מקום. אישה לא יכולה

אפילו ללקק את שפתיה בלי שהמוח שלי יצלול ישירות לתוך הביבים

המיניים.

עד עכשיו, מצאתי רק פתרון אחד לשלוט ביצר המיני שלי: מריחואנה. ואני לא יכול אפילו לעשות את זה לעיתים קרובות כמו שהייתי רוצה, חוץ מאיזה ג'וינט אקראי במסיבה. קנאביס מרגיע אותי ומרסן את הדחפים הגופניים שלי, אבל גם מעייף אותי ומאט אותי באימונים. ואין שום סיכוי שאני רוצה להתעסק עם אלי בדיקות הסמים של התאחדות ספורט המכללות הלאומי. אז, בדיוק כמו סקס, זו עוד פעילות כיפית שאני זוכה להימנע ממנה. החיים שלי נפלאים. "בכל אופן, אני פוגש חלק מהבנים ב'מאלונז' לאחר מכן, לשחק סנוקר. אל תחכי לי."

"מה? אתה לא מזמין אותי?" היא מעמידה פני נעלבת.
 "לא," אני עונה ולא מרגיש אפילו קצת אשמה. אני גר באזור האסטרונגן, ולפעמים הכרחי שאברח מפה, אפילו אם זה רק ללילה אחד. "אין כניסה לבנות. יש מספיק בנות בבית הזה."
 "אה, אתה מת על זה. רופי מכינה לך ארוחת צוהריים מדי יום, סאמר מכינה לך ארוחת בוקר, ואני תמיד מסתובבת בתחתונים. אוכל וחומר סקסי לבנק האוננות שלך, דבנפורט. אתה חי את החלום."
 "אילו הייתי חי את החלום, הייתי מזיין את כולכן כל לילה. ברזומנית."

"הא! היית מת. לך תהנה עם ה" – ברנה עושה מירכאות באוויר – "פרויקט שלך."

אני מרים לעברה אצבע משולשת ויוצא, תוך רבע שעה אני חזרה בקמפוס, מחנה את הלנד רובר שלי ברחוב עם שדרת העצים המובילה לבית 'גריק רו'. האזור שקט בצורה מפתיעה יחסית ליום שלישי בערב. בדרך כלל יש מסיבה כלשהי או אירוע לילי ב'גריק רו', אבל הלילה אני שומע רק רעשים עמומים של מוזיקה מכמה בתי אחווה.

אני צועד לאורך השביל עטור הפרחים, המוביל לדלת הכניסה של בית 'טטא'. כמעט כל החלונות בבית הוויקטוריאני בן שלוש הקומות מוארים. אני מצלצל בפעמון הכניסה, ומולי מופיעה בחורה גבוהה ורזה במכנסי טרנינג.

היא מרימה גבה. "אני יכולה לעזור לך?"

"הגעתי לפגוש את דמי." אני מרים את הכתף שמחזיקה את תיק הגב שלי. "אנחנו לומדים."

אחות האחוזה של דמי מושכת בכתפיה, ואז מסובבת את ראשה וצועקת, "דמי! הדלת!"

אני נכנס לבית, שעבר מהפך דרסטי מאז שהייתי פה בסוף השבוע. המקום מסודר לחלוטין ויש לו ריח של חומר ניקוי לימוני, ואין בחורות חצי עירומות, בחורים שיכורים, או שלוליות בירה על מרצפות העץ.

צעדים מהדהדים על מדרגות העץ, והבחורה משיעור הפסיכולוגיה יורדת במדרגות, סוכרייה על מקל מציצה מזווית פיה. באופן טבעי, אני מתמקד בשפתיה, מבריקות ואדמדמות מהסוכרייה שהיא מוצצת. שערה הכהה אסוף בקוקו גבוה והיא לובשת מכנסיים משובצים וגופייה לבנה דקה מעל חזיית ספורט שחורה.

לעזאזל, היא ממש מתוקה, אני חייב להכריח את עצמי להפסיק לנעוץ בה מבטים.

"היי," היא אומרת, ובוחנת אותי ארוכות.

"מל, מי היה בדלת?" מישוהו צועק.

המולת פטפוטים מתפרצת, וחצי תריסר בנות נשפכות מתוך המטבח למבואה הקדמית. כולן נעצרות בבת אחת כשהן מבחינות בי. אחת מהן מפשיטה אותי במבטה בצורה גלויה, ואילו האחרות דיסקרטיות קצת יותר.

"האנטר דבנפורט," זו שמפשיטה אותי במבטה אומרת. "אלוהים,

אתה נראה אפילו טוב יותר מקרוב."

אני בדרך כלל לא מתבייש או מתנהג כמו אידיוט בסביבת נשים, אבל כולן עומדות שם ובוחנות אותי, וזה פאקינג מטריד. "אולי כדאי שתתני לי את המספר שלך?" אני ממלמל לדמי.

"למה שאעשה את זה?"

"כדי שבפעם הבאה אוכל לסמס לך כשאני פה, תוכלי לצאת ולהכניס אותי בשקט, ונוכל להימנע מכל... זה..." אני מחווה על הקהל שלנו.

"מה קרה? אתה מרגיש מאוים מכמה בנות?" דמי מגלגלת את עיניה ומובילה אותי אל המדרגות.
 "לא." אני קורץ. "אני דואג לך."
 "לי?"

"אה, כן. אם אמשך לבוא לפה כדי לראות אותך, האחיות שלך יתחילו לקנא בטירוף, הקנאה שלהן תגרום להן להתייחס אלייך מגעיל ותאבדי את כל החברות שלך. זה באמת מה שאת רוצה, סמי?" היא צוחקת. "אוי לא! אתה צודק. מעתה והלאה כדאי שתטפס פנימה מהחלון שלי. כמו רומיאו." לשונה מזיזה את הסוכרייה לצד השני של פיה. "ספויילר: רומיאו מת."

היא מובילה אותי לחדר בקומה השנייה וסוגרת את הדלת. אני בוחן את חדר השינה. הקירות צהובים והמיטה היא מיטת עמודים שנראית כאילו אמור להיות מעליה אפיריון מתנוסס, אבל הוא לא שם. כיסוי המיטה סגול, ובובת פנדה מונחת על אחת הכריות. שולחן העבודה של דמי עמוס ספרי לימוד. כימיה, ביולוגיה, ואחד במתמטיקה שאני לא מצליח לקרוא את הכותרת שלו. אני מרים גבות. אם היא לומדת את כל השיעורים האלה בסמסטר אחד, אז זה עומס רציני ביותר של קורסים ואני לא מקנא בה בכלל.

אבל המבט שלי מתעניין יותר בלוח המודעות הגדול מעל שולחן העבודה שלה. הוא מפוצץ תמונות, ואני מתקרב אליו כדי להביט בו. המממ, יש המון גברים בתמונות האלה. יש גם בחורות, אבל נראה שקבוצת החברים של דמי כוללת ברובה גברים. בתמונות אחדות דמי מצולמת עם אותו בחור עם שיער שחור כהה. חבר?
 "אז, איך נעשה את זה?" אני שואל, מניח את התיק שלי על הכיסא ליד השולחן.

"ובכן, אנדרוז אמרה שאנחנו אמורים להתייחס לפגישות הלימוד האלה כמו אל פגישות טיפוליות אמיתיות."
 "נכון." אני מנענע את הגבות. "מוכנה לשחק ברופא?"
 "דוחה. אני לא משחקת איתך, ילד הוקי."
 "גבר הוקי, תודה רבה לך."

"טוב, גבר הוקי." דמי מחטטת בתיק הלימודים שלה ושולפת את המעטפה הכתומה שקיבלנו אתמול בשיעור. היא מתיישבת על קצה המיטה, המעטפה בחיקה. "טוב, אז חשבתי שאתה תהיה המטופל, ואני אהיה הרופאה. זה אומר שאתה תבצע את החלק היותר קל בסיכום." אני זועף. "מה גורם לך לחשוב שאני צריך את החלק הקל?"

"אה, מצטערת, לא התכוונתי להעליב את האינטליגנציה שלך," היא אומרת, ונשמעת כנה. "אבל ידיד שלי סיפר לי שאתה עושה תואר במנהל עסקים."

"אז?"

"אז, אני זו שעושה תואר בפסיכולוגיה, ואני חושבת שלכתוב את חקר המקרה ולעשות את כל עבודת הדיאגנוזה יהיה מועיל יותר בשבילי מאשר בשבילך, כי אני רוצה לעשות מזה קריירה. אבל אם אתה באמת לא רוצה לעשות את החלק המחקרי, נוכל לעשות הגרלה ולהחליט."

אני חושב על זה לרגע. יש משהו במה שהיא אומרת לגבי כל הקטע של קריירה. ולא אכפת לי לעשות את החלק של המחקר. "אין בעיה, שיהיה. אני אהיה המטופל."

"מושלם. סגרנו."

"רואה כמה טוב אנחנו עובדים יחד?" המבט שלי זו לספה הזוגית הקטנה שמתחת לחלון. "מגניב, זה כמו משרד אמיתי של פסיכולוג." אני ניגש לספה ודוחס את הגוף הגדול מדי שלי עליה, מותח רגליים מעבר לקצה. ואז אני מושיט יד לרוכסן שלי. "עם או בלי המכנסיים?"

פרק 4

דמי

אני פורצת בצחוק מהשאלה השערורייתית. "בבקשה, בשם אלוהים, תשאיר את המכנסיים עליך."
"בטוחה?" האנטר אומר, אצבעותיו מעל כפתור מכנסי הג'ינס שלו.

"בטוחה."

"ההפסד כולו שלך." הוא קורץ ותוחב את ידיו מאחורי ראשו.
דבנפורט משעשע, אני מוכנה להודות. הוא גם חתיך מדי, לטובתו. אחיותיי לאחווה השאירו שלוליות של ריר על הרצפה כשחלף על פניהן מוקדם יותר. לרובן יש חולשה לספורטאים, אז הן כנראה יתפרצו לי לחדר ויתחננו לפרטים ברגע שהאנטר יעזוב.
הוא מתפרש על הספה הקטנה שלי ומוריד נעליים. הוא לובש מכנסי ג'ינס קרועים בברכיים, טישירט שחורה, וקפוצ'ון אפור פתוח. שרירי אבל לא נפוח, גוף מדהים, פנים מהממות מחוברות אליו. וכשהוא יורה לעברי חיוך שחצני, אני מזועזעת מהרגשת החום העולה בלחיי. החיוך הזה שלו מסוכן. אין פלא שפאקס אובססיבי על הגבר הזה.

אני פותחת את המעטפה הגדולה ושולפת ערמת ניירות משודכת עם הוראות למשימה שלנו, וגם עוד שתי מעטפות. על אחת כתוב "רופא" ועל השנייה "מטופל".

"הנה." אני זורקת את המעטפה לעבר הספה. האנטר תופס אותה בקלות.

בתוך המעטפה שלי, אני מוצאת ערמה של ניירות, ועוברת עליה. אלה תבניות ריקות שאני אמורה להשתמש בהן בשביל "הערות הטיפול" שלי. אני עוברת על ההוראות במהירות. אנחנו חייבים לתעד לפחות שמונה פגישות טיפוליות, אבל אפשר לקיים כמה פגישות שנרצה. "הערות הטיפול" שלי כנראה ייכללו בנספח לחקר המקרה שאצטרך לכתוב. הערמה שלי כוללת גם כלי אבחון וגיליונות מידע.

האנטר מגחך קלות ממקומו על הספה. אני מביטה לעברו ורואה אותו עובר על הדפים. הערמה שלו לא גדולה כמו שלי, כנראה מפני שחלקו בפרויקט כרוך במחקר נוסף.

"היינו צריכים כנראה להחליט על התפקידים שלנו בכיתה," אני קולטת. "אני לא יודעת אם נוכל לעשות פגישה טיפולית לפני שהתכוננת להפרעה המדומה שלך."

אבל האנטר רק מושך בכתפיו. מרירות נשמעת בקולו כשהוא בוחן שוב את הניירות שלו. "זה בסדר. אני יודע מספיק כדי לאלתר, לפחות בשיחה הראשונה הזו."

"בטוח?"

"כן." הוא מכניס את הניירות חזרה לתוך המעטפה ומפיל אותה על התיק שלו. הוא חוזר להתרווח על הספה. "קדימה, בואי נתחיל." לפי ההוראות שקיבלנו מאנדרוז, אסור לי להקליט את השיחה. אבל אני בטוחה ביכולתי לכתוב הערות. אני מרסקת את מה שנשאר מהסוכרייה על מקל בין שיניי, בולעת אותה, וזורקת את המקל הקטן לפח.

לאחר ששנינו התמקמנו, אנחנו מתחילים בהיכרות. "אז, מר...?" אני מחכה שימלא את החסר.

"סקסי."

"וטו. אתה יכול למצוא משהו יותר טוב."

"ביג," הוא אומר.

אני נאנחת. "סמית", אני אומרת בנחישות. "אתה מר סמית. שם פרטי, אה, דמיאן."

"כמו ילד השטן מסרט האימה ההוא? וטו. זו קארמה רעה."
 "אתה קארמה רעה," אני ממלמלת. אלוהים אדירים, לוקח נצח רק כדי להחליט על השם המזויף שלו. בקצב הזה, לעולם לא נסיים את הפרויקט. "בסדר, השם הפרטי שלך הוא ריצ'רד, שמוק בדרך".
 הוא נוחר בבוז.

"נעים להכיר אותך, דיק סמית," אני אומרת במתיקות. "אני דוקטור דייוויס. מה מביא אותך לפה היום?"
 אני חצי מצפה לעוד שורת בולשיט, משהו על איך הזין הזה צריך מציצה. אבל הוא מפתיע אותי. "אשתי חושבת שאני צריך טיפול."
 הגבות שלי עפות מעלה. אהה, ישר ולעניין. אני אוהבת את זה.
 "מה אתה אומר... ולמה היא חושבת ככה?"
 "בכנות? אין לי מושג. היא זו שצריכה טיפול. היא תמיד משתגעת ממהו."

אני כותבת את מה שאמר בהערות. "למה אתה מתכוון, היא משתגעת?"
 "היא חופרת על כל דבר. היא מקטרת כל הזמן. למשל, אם אני מגיע הביתה מאוחר מהעבודה, המוח שלה מייד קופץ למסקנה ש'הוא הזדיין עם מישהי'." האנטר משתהה בעצבים. "אני מניח שלמען הגילוי הנאות, כדאי שאציין שבגדתי בה פעם או פעמיים, וכן, היא מודעת לזה."

וואו, זה כמו אופרת סבון. אני כבר מרותקת.
 "בסדר... הבגידה הזו שציינת." אני כותבת עוד כמה הערות.
 "לפני כמה זמן זה קרה? וזה קרה פעם אחת, או שזה קרה פעמיים?"
 "הרומן הראשון היה לפני שנים, והאחרון השנה. היה הרבה לחץ בעבודה."

אני שמה לב שהוא התעלם מהשאלה שלי על כמה פעמים הוא בגד.

"למה אתה חושב שבגדת? יש סיבה מסוימת שאתה רואה?"
 "קשה להרגיש מחובר למישהו שכל הזמן מתלונן ודורש. היא
 פאקינג דחפה אותי לבגוד. זאת אומרת, מה עוד היא ציפתה שיקרה
 כשהיא מתנהגת ככה?"

אוף, איזה מניאק. הוא מאשים את אשתו בבגידות שלו –
 אני עוצרת את קו המחשבה הזה, מזכירה לעצמי שאני לא אמורה
 לשפוט. אני אמורה להבין.

אם אני עומדת להיות פסיכולוגית קלינית, אני בטוחה שאשמע
 אלפי סיפורים בזויים על בגידות. אולי איאלץ אפילו לטפל באדם
 שמתעלל פיזית או נפשית בבן או בת הזוג שלו. סביר שאפגוש
 מטופלים שאתעב, או שלא אהיה מסוגלת לעזור להם.
 התפקיד שלי אינו לגנות אותם; אני מקווה שהתפקיד שלי יהיה
 לעזור להם להגיע למודעות עצמית.

"אז כשהתוודית לגבי הרומנים, אתה ואשתך הסכמתם להתחיל
 מחדש? לפתוח דף חדש?"

האנטר מהנהן. "היא לקחה אחריות על חלקה במה שקרה והסכימה
 לסלוח לי. זה אומר שזה נגמר, זה בעבר. זה שהיא חושדת בי כל הזמן
 לא גורם לי לרצות לבלות איתה. תסמכי עליי, היא לא מקילה עליי
 להיות בסביבתה."

"אני יכולה לרמיין לעצמי. אבל אתה יכול להבין למה היא מתנהגת
 ככה? נסה להעמיד את עצמך במקומה. איך אתה חושב שהיית מגיב
 אם אשתך הייתה בוגדת בך?"

"היא בחיים לא תבגוד בי," הוא אומר בזחיות. "אני המציאה
 בקשר הזה. היא מצאה לה מישהו הרבה מעל הרמה שלה."

אתה פאקינג הכי גרוע, אני רוצה להגיד.
 "אני מבינה," זה מה שאני אומרת. ועכשיו אני מבינה למה
 פסיכולוגים נתלים בשתי המילים האלה. הן שם קוד לכל הקללות
 שרצות לך בראש.

האנטר ואני מדברים במשך עשרים דקות נוספות על האישה
 הדמיונית שלו, על הקיטורים שלה, על הבגידות שלו, ואני מתחילה

להבחין ברפוס בתגובות שלו. חוסר יכולת מוחלט להעמיד את עצמו במקומה.

חוסר אמפתיה, אני כותבת, ומציירת כוכב קטן מסביב.

וכשהוא מסיים עוד אנקדוטה ארוכה שמציגה את אשתו כמרשעת ואותו כקורבן תמים, אני לא יכולה שלא להתרשם מהדרך שבה הוא פשוט קפץ ראש לתוך המשימה הזו. והוא עושה עבודה טובה כל כך, שזה... אוף, זה סקסי בטירוף, אם להיות כנה.

אני עומדת לשאול עוד שאלה כשהאנטר מזדקף. "בואי נעצור עכשיו. התרוקנתי רשמית מכל הידע שיש לי על... המצב שלי," הוא אומר במעורפל. "אני חייב לעשות קצת מחקר לפני שנמשיך לדבר."

"זה היה כיף," אני מודה. "נכון?"

"כן, האמת שזה היה כיף." הוא יורד מהספה הזוגית ומרים את זרועותיו השריריות מעל ראשו, מתמתח. הטישירט שלו עולה קצת, חושפת שרירי בטן מפלדה.

הלסת שלי נפערת. "אלוהים אדירים. זה כל כך לא הוגן."

"מה?" גבותיו הכהות של האנטר מתכווצות.

"ראית את שרירי הבטן שלך? למי לעזאזל יש שרירי בטן כאלה?"

הבלבול שלו מפנה מקום לחיוך זחוח. "אני משחק הוקי. כל

סנטימטר בי נראה ככה."

ושוב, אני מרגישה שלחיי קצת חמות. אני ממש מנסה לא לרמיין איך נראה שאר הגוף שלו מתחת לבגדים, אבל יש לי הרגשה שהוא לא מגזים. הוא בנוי לתלפיות.

אני מבחינה בנייד שלי מאיר על השידה וניגשת לבדוק אותו. הוא היה על שקט, וניקו סימס פעמיים בשעה האחרונה. הודעה אחת לפני חצי שעה, ועוד אחת עכשיו.

ניקו: היי בייבי איאלץ להבריז משינה אצלך הלילה. הרכב

שלי נתקע אחרי העבודה. כנראה המצבר. צריך לגרור אותו

למוסך בהייסטינגס ולאסוף אותו בבוקר לפני השיעור.

ניקו: את כועסת?

אני מקלידה תשובה מהירה.

אני: לא כועסת, בייב. מאוכזבת.

"הכול בסדר?" האנטר שואל כשהוא סוגר את הרוכסן בקפוצ'ון שלו. אני מושכת בכתפיי. "החבר שלי הבריז לי. הוא היה אמור להישאר לישון אצלי הערב, אבל המצבר שלו הלך. נראה לי שהוא צריך אחד חדש או משהו."

"באסה. הייתי מזמין אותך לשחק סנוקר איתי ועם החבר'ה הלילה, אבל אני צריך הפסקה מבחורות."

"כן, בטח כל תשומת הלב הנשית הזו ממש בלתי נסבלת." אני חושבת על הבחורה החמודה מאתמול, זו שיצאה מגדרה כדי להכין לו ארוחת צוהריים והוא זלזל בה לגמרי. "בוא, אלווה אותך למטה."

אבל לפני שאני מגיעה לדלת, ניקו מתקשר. "אה, אני צריכה לענות לזה," אני אומרת כשאנחנו יוצאים מחדר השינה.

איך לי ברירה, בכל פעם שאני מפספסת שיחה או הודעה מניקו, יש לו נטייה לא לענות כשאני מתקשרת או שולחת הודעה חזרה, אפילו אם זה חצי שנייה מאוחר יותר. אני לא מבינה את זה. הרבה יותר מדי אנשים עושים את זה. איך הם לא זמינים חמש שניות אחרי שהם מתקשרים אליי? אני נשבעת שזה כאילו שהם שולחים הודעה ואז זורקים את הניידים שלהם לתוך הנהר.

"הי," אני אומרת במהירות. "מה קורה?"

"רק רציתי לראות מה העניינים," ניקו אומר. "אני מתכוון להיכנס למקלחת עוד מעט ואז כנראה אתרסק מוקדם."

"למה – אה, נכון, אתה צריך לאסוף את הרכב שלך."

"לאסוף אותו?"

"כי גררו לך אותו למוסך...?" אני מזכירה לו. מזווית העין, אני מבחינה שהאנטר מצוטט לנו בסקרנות. אני דוחקת בו ללכת מהר יותר כשאנחנו יורדים במדרגות.

"אה, לא, האמת היא שסטיב הניע לי את הרכב בכבלים. היו לו כבלים בטנדר."

"רגע, אז הצלחת להניע?" אז למה אתה לא יכול לנסוע לפה? אני רוצה לשאול, אבל מכריחה את עצמי לא לעשות את זה.

"כן, הצלחתי. אבל אני לא רוצה לנסוע ברכב שוב הלילה למקרה שהמצבר ימות שוב," ניקו אומר, קורא את מחשבותיי. "אקח אותו לבדיקה בבוקר. אבל נתראה מחר בערב, בסדר?"

"בטח."

"אוהב אותך, מאמי."

"אוהבת אותך גם."

אני זועפת כשהאנטר ואני מגיעים לדלת הכניסה. "החבר?" הוא שואל.

אני מהנהנת באיטיות. "נראה לי שהוא הצליח להניע את הרכב שלו עם כבלים, אבל המצבר עדיין דפוק? אני לא בטוחה. אני לא יודעת הרבה על מכוניות."

"נשמע קצת מפוקפק," האנטר מעיר. "להשתמש בתירוץ 'נתקעתי עם הרכב' כדי להתחמק מפגישה עם מישהי."

"באמת?" אני מתריסה. "אתה משקר לעיתים קרובות שהרכב שלך נתקע כדי להתחמק מדייט?"

"לעיתים קרובות? לא. האם עשיתי את זה? כן."

אני נועצת בו מבט זועם. "טוב, לא כולם שקרנים כמוך." הוא לא נעלב. רק מחייך. "וואו. לא התכוונתי לפגוע בנקודה רגישה."

"לא פגעת."

"אה-הא. בכל מקרה. החברה שלי מחכים. נתראה, סמי." אני ממש דוחפת אותו החוצה מהדלת. אולי אם איפטר ממנו מספיק מהר, אותו זרע של ספק שהוא שתל לא יצליח להכות שורש.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן